

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2015. gada 8. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesas Reglamenta 99. pants — Direktīva 2005/29/EK — Patērētāju tiesību aizsardzība — Negodīga komercprakse — Cenas samazinājums — References cenas marķējums vai norāde

Lieta C-13/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 9. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 16. janvārī, kriminālprocesā pret

Cdiscount SA.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs S. Rodins [*S. Rodin*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents) un E. Levits,

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu lemt, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 99. pantu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvu 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.).
- 2 Šis lūgums tika iesniegts pret *Cdiscount SA* (turpmāk tekstā – “*Cdiscount*”) vērsta kriminālprocesa ietvaros par references cenas norādes neesamību pārdošanas par pazeminātām cenām laikā, ko *Cdiscount* veica elektroniskā tirdzniecības vietnē.

* Tiesvedības valoda – franču.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Negodīgas komercprakses direktīvas preambulas 6., 8. un 17. apsvērumā ir noteikts šādi:

“(6) [...] ar šo direktīvu tuvina dalībvalstu tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, tostarp negodīgu reklāmu, kas rada tiešu kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm, tādējādi radot netiešu kaitējumu likumīgu konkurentu ekonomiskajām interesēm. [...] Tā arī neaptver un neietekmē valsts tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu tikai konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem; pilnībā ņemot vērā subsidiaritātes principu, dalībvalstīs arī turpmāk varēs reglamentēt tādu praksi atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem, ja tās to gribēs. [...]

[..]

(8) Ar šo direktīvu patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem. [...]

[..]

(17) Vēlams precizēt, kāda komercprakse ir negodīga visos apstākļos, lai nodrošinātu lielāku juridisku noteiktību. Tādēļ I pielikumā ietverts pilns visu šādas prakses paveidu saraksts. Šie ir vienīgie komercprakses piemēri, ko var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību 5.–9. pantam. Sarakstu var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu.”

- 4 Šīs direktīvas 1. pantā ir paredzēts:

“Šīs direktīvas mērķis ir dot ieguldījumu iekšējā tirgus pareizā darbībā un sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm.”

- 5 Minētās direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā:

[..]

d) “uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem” (turpmāk – arī “komercprakse”) ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;

[..].”

- 6 Šīs pašas direktīvas 3. panta 1. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā.”

7 Saskaņā ar Negodīgas komercprakses direktīvas 4. pantu:

“Dalībvalstis neierobežo nedz pakalpojumu sniegšanas brīvību, nedz brīvu preču apriti tādu iemeslu dēļ, kas ir šīs direktīvas tuvinātajā jomā.”

8 Šīs direktīvas 5. pantā “Negodīgas komercprakses aizliegums” ir noteikts:

“1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām

un

b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kuram tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

[..]

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā,

vai

b) tā ir agresīva, kā izklāstīts 8. un 9. pantā.

5. Šīs direktīvas I pielikumā dotajā sarakstā ietverti komercprakses veidi, kas visos apstākļos uzskatāmi par negodīgiem. To pašu vienot[o] sarakstu piemēro visās dalībvalstīs, un to var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu.”

9 Negodīgas komercprakses direktīvas 6. pantā ir noteikts:

“Komercpraksi uzskata par maldinošu, ja tajā sniedz nepareizu informāciju un tādēļ tā ir nepatiesa vai ja tā jebkādā veidā, tostarp vispārējā sniegumā, maldina vai var maldināt vidusmēra patērētāju, pat ja informācija ir faktiski pareiza, attiecībā uz vienu vai vairākiem šeit turpmāk uzskaitītajiem elementiem un jebkādā gadījumā liek vai var likt patērētājam pieņemt lēmumu veikt darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis:

[..]

d) cena vai cenas aprēķināšanas veids vai konkrēta cenas atvieglojuma esamība;

[..].”

Francijas tiesības

10 Saskaņā ar *Code de la consommation* [Patērētāju kodeksa] L. 113-3. pantu, tā redakcijā, kas bija spēkā pamatlīetas faktisko apstākļu rašanās laikā (turpmāk tekstā – “*Code de la consommation*”), “visiem izstrādājumu pārdevējiem vai visiem pakalpojumu sniedzējiem ar marķējumiem, etiķetēm, norādēm un

jebkurām citām piemērotām metodēm patērētājs ir jāinformē par cenām, iespējamiem līgumiskās atbildības ierobežojumiem un īpašiem pārdošanas nosacījumiem saskaņā ar ekonomikas ministra noteikumos paredzētajām prasībām”.

11 Šī kodeksa R. 113-1. pantā ir noteikts:

“Piektās kategorijas pārkāpumiem paredzētu naudas sodu piemēro par preču vai izstrādājumu pārdošanu vai pakalpojumu sniegšanu par cenām, kas noteiktas, pārkāpjot noteikumus, kas pieņemti, piemērojot 1986. gada 1. decembra Rikojuma Nr. 86-1243 1. pantu, kas atspoguļots L. 113-1. pantā, vai noteikumus, kuriem ir tas pats priekšmets un kuri ir pieņemti, piemērojot 1945. gada 30. jūnija Rikojumu Nr. 45-1483, un paturēti spēkā pārejas periodā ar iepriekš minētā 1986. gada 1. decembra rikojuma 61. pantu, kas formulēts šī kodeksa pielikumā.

Tie paši sodi ir piemērojami par tādu noteikumu pārkāpumiem, kas ir paredzēti L. 113-3. pantā, kurā ir ietverti noteikumi par klienta informēšanu par pārdošanas cenām un īpašiem nosacījumiem, kā arī tādu noteikumu pārkāpumiem, kuriem ir tas pats priekšmets un kuri ir pieņemti, piemērojot 1945. gada 30. jūnija Rikojumu Nr. 45-1483.

Recidīva gadījumā ir piemērojami naudas sodi, kas ir paredzēti par piektās kategorijas pārkāpumu recidīvu.”

12 Saskaņā ar 2008. gada 31. decembra Noteikumu par patērētājiem paredzētu cenas samazinājumu paziņošanu 1. panta 2. punktu (2009. gada 13. janvāra *JORF*, 689. lpp.; turpmāk tekstā – “2008. gada 31. decembra noteikumi”), kas pieņemti, piemērojot *Code de la consommation* L. 113-3. pantu, patērētājiem paredzētai reklāmai, kas ietver paziņojumu par cenas samazinājumiem, “ir jābūt izvietotai pārdošanas vietās vai elektroniskajās tirdzniecības vietnēs [un] ar īstenotajiem cenu marķējumiem, etiķetēm vai norādēm atbilstoši spēkā esošajām tiesību normām ir jāuzrāda ne tikai paziņotā samazinātā cena, bet arī 2. pantā noteiktā references cena”.

13 Minēto noteikumu 2. pantā ir paredzēts:

“1. References cena, uz kuru attiecas šie noteikumi, nedrīkst pārsniegt viszemāko cenu, ko paziņotājs faktiski piemērojis par līdzīgu precī vai pakalpojumu tajā pašā mazumtirdzniecības vietā vai tālpārdošanas vietnē pēdējo trīsdesmit dienu laikā pirms reklāmas sākuma. Šādi noteikta references cena var tikt saglabāta cenu samazinājumu gadījumā, par kuriem ir paziņots secīgi vienas komerciālas darbības ietvaros, viena mēneša ietvaros, sākot skaitīt no pirmā cenu samazinājuma paziņojuma, vai viena samazinājumu vai izpārdošanas perioda ietvaros.

Tāpat paziņotājam pēc *Code de commerce* [Komerckodeksa] L. 450-1. pantā norādīto oficiālo personu pieprasījuma ir jāspēj ar rēķiniem, izrakstiem, pasūtījumu veidlapām, kases čekiem vai jebkādiem citiem dokumentiem pamatot visas cenas, ko viņš faktiski ir piemērojis šajā periodā.

2. Paziņotājs kā references cenu var izmantot arī izstrādājuma ražotāja vai importētāja ieteikto cenu vai no ekonomiskā regulējuma tiesību normas izrietošo maksimālo cenu.

Šādā gadījumā viņam pēc *Code de commerce* L. 450-1. pantā norādīto amatpersonu pieprasījuma tāpat ir jāspēj pamatot šo atsauču atbilstību īstenībai un to, ka šīs cenas vispārpieņemti piemēro citi šī paša izstrādājuma izplatītāji.

3. Gadījumā, ja līdzīga prece pirms tam nav tikusi tirgota tajā pašā mazumtirdzniecības vietā vai tajā pašā tālpārdošanas vietnē vai ja uz šo precī vairs neattiecas ražotāja vai importētāja ieteiktā cena, tad 1. pantā minētos cenu samazinājumu[s] [paziņojumus] var aprēķināt, atsaucoties uz pēdējo ieteikto cenu, ar nosacījumu, ka tā nav agrāka par trim gadiem pirms [attiecīgās] reklāmas sākuma.

Šādā gadījumā paziņojumā par cenu samazinājumu līdzās references cenai ir jāietver norāde “ieteiktā cena”, pievienojot gadskaitli, uz kuru šī cena attiecas.

Paziņotājam pēc *Code de commerce* L. 450-1. pantā norādīto amatpersonu pieprasījuma ir jāspēj arī pamatot šīs ieteiktās cenas un fakta, ka tā ir tikusi piemērota, atbilstību īstenībai.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 14 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, 2009. gada 16. oktobrī *Direction départementale de la protection des personnes de la Gironde* [Žirondas departamenta direkcija personu aizsardzībai] dienesti sagatavoja protokolu, no kura izriet, ka tie bija atklājuši vairākus 2008. gada 31. decembra noteikumu tiesību normu pārkāpumus.
- 15 Faktiski minētie dienesti konstatēja, ka *Cdiscount*, kas izmanto elektronisku pārdošanas vietni, piedāvājumos pirkumiem par samazinātām cenām nav norādījusi references cenu pirms samazinājuma vai ražotāja ieteiktās cenas pirms samazinājuma. Tātad atskaites cenas norādes vai marķējuma neesamība komersantu paziņojumā par cenu samazinājumu veido šo noteikumu un *Code de la consommation* L. 113-3. panta tiesību normu pārkāpumu, par ko ir paredzēts kriminālsods.
- 16 *Cdiscount* tika uzaicināta ierasties *Tribunal de police de Bordeaux* [Bordo policijas lietu tiesā], kura pirmajā instancē noraidīja tās argumentāciju par 2008. gada 31. decembra noteikumu nesaderīgumu ar Negodīgas komercprakses direktīvas tiesību normām un pasludināja atbildētāju par vainīgu apsūdzībā norādītajos faktos.
- 17 *Cdiscount* pārsūdzēja šo spriedumu *Cour d'appel de Bordeaux* [Bordo apelācijas tiesā], kura ar 2013. gada 5. jūlija spriedumu apstiprināja šo nolēmumu, pamatojoties uz to, ka references cenas marķējums vai norāde paši par sevi nav komercprakse, bet ir analizējami kā paziņojuma par cenas atlaidi komercprakses īstenošanas veids. Līdz ar to šis marķējums vai šī norāde neietilpstot minētās direktīvas piemērošanas jomā.
- 18 Tā kā *Cdiscount* notiesājošais spriedums pārsūdzībā tika apstiprināts, *Cdiscount* iesniedza kasācijas sūdzību.
- 19 Iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka attiecīgajās valsts tiesību normās noteiktais aizliegums ir piemērojams visos apstākļos un, otrkārt, ka Negodīgas komercprakses direktīvā ir izveidots saraksts, ar ko nosaka negodīgas komercprakses veidus visos apstākļos, un tās 5.–9. pantā ir paredzēts, ka, izņemot šos prakses [veidus], nevienu komercpraksi nevar uzskatīt par negodīgu, neizvērtējot katru atsevišķo gadījumu.
- 20 Uzskatot, ka strīda pamatlietā atrisinājums ir atkarīgs no Negodīgas komercprakses direktīvas interpretācijas, *Cour de cassation* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai [Negodīgas komercprakses direktīvas] 5.–9. panta noteikumi ir šķērslis tam, lai jebkādos apstākļos – neatkarīgi no ietekmes uz vidusmēra patērētāja izdarīto izvēli – aizlieltu atlaides, kuras nav aprēķinātas atbilstoši references cenai, kura ir noteikta ar tiesību aktu?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 21 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 99. pantam, ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu skaidri izriet no judikatūras, Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

- 22 Šajā lietā ir jāpiemēro minētais pants.
- 23 Šajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tā ir pretrunā tādām valsts tiesību normām kā pamatlietā, kurās ir paredzēts vispārīgi aizliegt paziņojumus par cenu samazinājumiem, kuros cenu marķējumā vai norādēs nav uzrādīta references cena.
- 24 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir svarīgi noteikt, vai 2008. gada 31. decembra noteikumu 1. panta 2. punkta un 2. panta, kas ir piemērojami pamatlietas faktiskajiem apstākļiem, mērķi ir saistīti ar patērētāju tiesību aizsardzību, lai tie varētu ietilpt Negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas jomā.
- 25 Faktiski saskaņā ar minētās direktīvas preambulas 8. apsvērumu ar šo direktīvu “patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem” un, kā ir minēts it īpaši tās 1. pantā, tiek sasniegta “augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzīb[a], tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm” (rikojums *INNO*, C-126/11, EU:C:2011:851, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Turpretī no Negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas jomas saskaņā ar tās preambulas 6. apsvērumu ir izslēgti valsts tiesību akti par negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu “tikai” konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem (rikojums *INNO*, C-126/11, EU:C:2011:851, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka iesniedzējtiesa skaidri neizsaka savu viedokli par 2008. gada 31. decembra noteikumu mērķiem.
- 28 Tomēr būtu jāatgādina, ka Tiesas kompetencē neietilpst prejudiciāla nolēmuma ietvaros lemt par to, kā interpretēt valsts tiesību aktus, jo šis uzdevums ir vienīgi iesniedzējtiesai. Faktiski Tiesai kompetenču sadales starp Savienības tiesām un valstu tiesām ietvaros ir jāņem vērā fakts un tiesību aktu konteksts, kādā prejudiciālie jautājumi iekļaujas, kā tas noteikts iesniedzējtiesas nolēmumā (rikojums *Koukou*, C-519/08, EU:C:2009:269, 43. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī rikojums *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 27. punkts).
- 29 Tādējādi nevis Tiesai, bet iesniedzējtiesai ir jāpierāda, vai pamatlietā minēto valsts tiesību normu, proti, 2008. gada 31. decembra noteikumu 1. panta 2. punkta un 2. panta, mērķis tik tiešām ir patērētāju tiesību aizsardzība, lai galu galā noteiktu, vai šādas normas ietilpst Negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas jomā (rikojums *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 28. punkts).
- 30 Pieņemot, ka iesniedzējtiesa nonāktu pie šāda secinājuma, vēl ir jānoskaidro, vai paziņojumi par cenu samazinājumiem, kuros, veicot marķējumu vai norādot cenu, nav uzrādīta references cena, kas ir aizliegts pamatliet[as situācijā], ir komercprakse Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē un vai uz to tādēļ attiecas Negodīgas komercprakses direktīvā izvirzītās prasības (skat. šajā ziņā rikojumu *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 29. punkts).
- 31 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta d) punktā, izmantojot īpaši plašu formulējumu, “komercprakses” jēdziens ir definēts kā “jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem” (rikojums *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 32 Tādi cenu samazinājumi kā pamatlietā, kuru mērķis ir vilināt patērētājus pirkt preces elektroniskā pārdošanas vietnē, skaidri ietilpst uzņēmēja komercstratēģijā un tieši attiecas uz šo preču pārdošanas veicināšanu un noietu. No tā izriet, ka tā ir komercdarbība Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē un līdz ar to ietilpst tās materiālās piemērošanas jomā (skat. šajā ziņā rīkojumu *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 31. punkts).
- 33 Kad tas ir noskaidrots, ir jāpārbauda, vai Negodīgas komercprakses direktīva ir pretrunā 2008. gada 31. decembra noteikumu 1. panta 2. punktā un 2. pantā paredzētajam aizliegumam sniegt paziņojumus par cenu samazinājumu, kuros nav uzrādīta references cena, veicot cenu marķējumu vai norādot cenu.
- 34 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka ar Negodīgas komercprakses direktīvu ir veikta pilnīga noteikumu par negodīgu uzņēmumu komercpraksi pret patērētājiem saskaņošana, tādējādi dalībvalstis, kā tas ir skaidri paredzēts tās 4. pantā, nevar noteikt ierobežojošākus pasākumus par minētajā direktīvā paredzētajiem, pat lai nodrošinātu augstāku patērētāju aizsardzības līmeni (rīkojums *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 35 Turklāt ir jāuzsver, ka tās pašas direktīvas 5. pantā ir izklāstīti kritēriji, pēc kuriem var noteikt apstākļus, kādos komercprakse ir uzskatāma par negodīgu un tādēļ aizliegta.
- 36 Tādējādi saskaņā ar šī panta 2. punktu komercprakse ir negodīga, ja tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām un attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību.
- 37 Turklāt Negodīgas komercprakses direktīvas 5. panta 4. punktā ir noteiktas it īpaši divas konkrētas negodīgas komercprakses kategorijas, proti, “maldinošas darbības” un “agresīva prakse”, kas attiecīgi atbilst, pirmkārt, direktīvas 6. un 7. pantam un, otrkārt, tās 8. un 9. pantam.
- 38 Visbeidzot, tās pašas direktīvas I pielikumā ir ietverts arī izsmeļošs saraksts ar 31 komercprakses paveidu, kas saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 5. punktu ir uzskatāmi par negodīgiem “visos apstākļos”. Tādējādi, kā skaidri precizēts minētās direktīvas preambulas 17. apsvērumā, šie ir vienīgie komercprakses piemēri, kas var tikt uzskatīti par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību Negodīgas komercprakses direktīvas 5.–9. panta tiesību normām (rīkojums *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Attiecībā uz tādu valsts tiesību normu kā pamatlietā ir skaidrs, ka prakse paziņot patērētājiem par cenu samazinājumiem, references cenu neietverot marķējumā vai cenas norādē, nav minēta Negodīgas komercprakses direktīvas I pielikumā. Līdz ar to šāda prakse nevar tikt aizliegta visos apstākļos, bet gan tikai tad, ja pēc īpaša novērtējuma veikšanas ir konstatēts šīs prakses negodīgums (skat. šajā ziņā rīkojumu *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 38. punkts).
- 40 Tomēr ir jāsecina, ka saskaņā ar 2008. gada 31. decembra noteikumu 1. panta 2. punktu un 2. pantu ir vispārīgi aizliegti jebkādi paziņojumi par cenu samazinājumu, kuros marķējumā un cenu norādē nav ietverta references cena, un nav jāizvērtē katra gadījuma faktiskie apstākļi, lai noteiktu, vai attiecīgais komercdarījums ir “negodīga” rakstura, ņemot vērā Negodīgas komercprakses direktīvas 5.–9. pantā noteiktos kritērijus (skat. šajā ziņā rīkojumu *Wamo*, C-288/10, EU:C:2011:443, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Ņemot vērā šos apstākļus, uz doto jautājumu ir jāatbild, ka Negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā, ar kurām – neizvērtējot katru attiecīgo gadījumu, lai konstatētu tā iespējami negodīgo raksturu, – ir vispārīgi aizliegti paziņojumi par cenu samazinājumiem, kuros references cena nav ietverta marķējumā un cenu norādē, ja vien šo tiesību normu mērķi ir saistīti ar patērētāju tiesību aizsardzību. Iesniedzējtiesas kompetencē ir izvērtēt, vai tā tas ir pamatlietā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) izdod rīkojumu:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”), ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā, ar kurām – neizvērtējot katru attiecīgo gadījumu, lai konstatētu tā iespējami negodīgo raksturu, – ir vispārīgi aizliegti paziņojumi par cenu samazinājumiem, kuros references cena nav ietverta marķējumā un cenu norādē, ja vien šo tiesību normu mērķi ir saistīti ar patērētāju tiesību aizsardzību. Iesniedzējtiesas kompetencē ir izvērtēt, vai tā tas ir pamatlietā.

[Paraksti]